

ימי עיון בתנ"ך תשפ"ו

הרב קוק, מאמר "המספד בירושלים" - בפטירת הד"ר בנימין זאב הרצל ז"ל, כ"ד תמוז תרס"ד, 1904:

... אמנם עוונותינו הטו אלה, שנתחלקה מלכות בית דוד וכל אחד מן הכוחות השונים, שהיו ראויים להתאחד דווקא, התחיל להתפתח בפ"ע, כאילו דבר אין לו עם משנהו, ומזה יצא מה שיצא להפסד כללי לשני העניינים בעונותינו הרבים...

והנה גם אחרי הפירוד, אם היו על כל פנים מתאחדים לדעת שכל אחד יסגל לו את נטייתו הפרטית אבל באופן שיקבלו זה מזה את הצדדים הטובים – ויהודה יקבל מאפרים את הדרכים והנטיות המוכשרות בו לשכלול האומה בתוקף חומריותה ואנושיותה הכללית, ואפרים יקבל מיהודה את הכוח העליון המיוחד לישראל בדרכי קדושה, מתורה ומדות קדושות והכשרה לנבואה ורוח־הקודש למיוחדים לזה – היה המחץ הולך ומתרפא.

אלא שכיון שנחלקו חלוק ממלכה... אז אפסה כל תעודה לישראל... ומזה נמשכה השלשלת של צרותיהן של ישראל ופיזורם, ותכלית מרוק הגלות עד עת קץ...

ע"כ ראוי לנו לשים אל לב להשתדל לנטית ההתאחדות של עץ יוסף ועץ יהודה, לשמוח בהתנערות חפץ החיים הבריאים החומריים המפעם בכלל באומה, ולדעת שהתכונה הזאת אינה תכליתם של ישראל, כי אם הכשר הגון כשיגודל ע"פ דרכו...

הרב קוק, מאמר "הדור", 1906:

...ולב האבות יתחיל להכיר את כל אוצר הטוב והסגולה הגנוזה שבבנים, בעומק נפשם הערה והחיה, והבנים יכירו את הקדושה והטהרה, ההוד והתפארת המלאים בלב האבות, שלקחו להם כל אלה בנחלה מדור דורים, ע"י שמירת קדושתה של תורה ומצותיה וע"י הדבקות הפנימית בשם ד' אלקי ישראל, שוכן בציון ובחר בירושלם. וכל אחד מחבירו יקח את כל הטוב, את כל הנאה והכשר, אחרי הזרחת אור החכמה, הגבורה, העז והענוה משני הצדדים, שכל אלה יביאו להכרה נאמנה, שרק ע"י ההתאחדות הרוחנית של ישראל הצעיר עם ישראל הזקן תבא ישועה ותצמח גאולה.

ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתך לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתני בפיך לא ימושו מפיד ומפי זרעך ומפי זרעך אמר ד' מעתה ועד עולם.